Genocid

În anul 2058, Bucureşti se numeşte Bukry, iar românii sunt o minoritate apatică. Un grup de români din emigraţie pun la cale un atac masiv împotriva romilor, etnia dominantă în Rominia, numele modificat al României. Se intenţionează folosirea unui gaz toxic, letal doar pentru respectiva etnie.

Acesta este unul dintre firele narative ale romanului ***Zeul apatiei*** *de Roberto R.Grant. Fragmentele următoare fac parte din el.*

Poladá, Rominia
Vineri 28.06.2058

Transportorul zbura silenţios deasupra unor dealuri aride. Era proprietatea unei companii de prospecţiuni şi exploatări miniere din Hong Kong. Alături de pilot, Anne Edmond. Îşi vopsise părul în castaniu şi se pigmentase. Ochii ei negri erau ai unei ţigănci get-beget. *Adrian m-a trimis să reprezint organizaţia. Şi să mă conving. Ştie de povestea cu Herb, dar mă iubeşte, sunt sigură.* În spate, doi bărbaţi. Tuan, un asiatic, probabil vietnamez. Trecea drept tehnician al companiei. Salas, un mediteranean păros (*grec, spaniol?*), figura ca reprezentant al unei firme de utilaje miniere din Paris. *Ăsta îmi aminteşte de Herb. Adrian mi-a spus că e de-al nostru, dar sunt sigură că este omul INTREPID-ului.*

GAZUL ARE O ACŢIUNE PSIHOTROPĂ. PROVOACĂ ANXIETATE ŞI DROMOMANIE REMANENTE. EFECTE ADIACENTE: CLAUSTROFOBIE EXTINSĂ, PENIAFOBIE, PSICROFOBIE. ESTE PREZENTAT SUB FORMĂ LICHIDĂ, ÎN RECIPIENTE AUTODISTRUCTIBILE.

CAPSULELE SUNT DESTINATE TESTĂRILOR. CONTEINERELE SE FOLOSESC ÎN ACŢIUNI DE MARE ANVERGURĂ, FIIND DISEMINATE DIN RACHETE, CONFORM UNUI PROGRAM, ÎN FUNCŢIE DE CONDIŢIILE METEO. ELIBERAREA GAZULUI LICHID ARE LOC LA O ALTITUDINE CARE PERMITE AUTODISTRUGEREA CONTEINERELOR ÎNAINTE DE CONTACTUL LOR CU SOLUL. EVAPORAREA SE PRODUCE ÎN TIMP UTIL.

SCENARIUL RECOMANDAT ESTE SIMULAREA UNEI INVAZII NOCTURNE DE OZENEURI.

– Ce înseamnă peniafobie? întrebă Anne.

– Teamă de mizerie şi de sărăcie, răspunse Tuan.

– Dar psicrofobie?

– Teamă de frig.

Au reuşit ăştia să facă o asemenea substanţă? Pare de necrezut. Spuse, mai mult pentru sine:

– Polado înseamnă întins, dar satul e mic. Continuă, vorbind mai tare. Nu vom ateriza imediat, aşa mi-a spus Adrian. Ştii şi tu? Nu? Tuan înclină afirmativ din cap. Mai întâi, ne facem de lucru prin împrejurimi. Ne lăsăm în mai multe locuri, la derută. Avem pe-aici un sat de români. Şi el e bun. Pentru câţi oameni ne ajung capsulele?

– Zece mii, aproximativ.

– Trebuie să plecăm la timp. Să nu se facă legături.

– Efectele sunt insidioase, spuse Tuan. N-o să avem probleme. Nu este un amoc.

– Amocul e când încep să ucidă din senin? Să vrea sânge?

– Exact.

Anne rămase tăcută un timp. Apoi zise ezitant:

– O să rămân în Rominia. Văd eu cum mă întorc.

– Cum doriţi, zise Tuan impasibil. Apoi continuă, fără nici-o tranziţie. Salas va calcula poziţiile optime de lansare. Propun ca Polado să fie ultimul loc unde vom ateriza.

Anne încuviinţă. *Uneori toată ura îmi dispare şi aproape că m-apucă plânsul de dragul lor. Parcă-mi vine să nu mai plec de aici. Este neamul meu. Dar familia mea, ucisă de ei?*

Satul Limeşti era o aşezare banală, românească. Casele erau îngrijite, iar unele păreau părăsite. Aterizarea nu stârni nici-un interes. Câţiva copii se opriră la o oarecare distanţă şi priviră în tăcere. Anne îi chemă, dar nici unul nu se mişcă din loc, de parcă n-ar fi înţeles limba. Li se adresă apoi în româneşte. Aceeaşi reacţie.

Primăria se afla într-o casă dărăpănată, nezugrăvită de decenii. Primarul, un om bătrân, îmbrăcat în haine ponosite ce fuseseră la modă în Occident cu treizeci de ani în urmă, le spuse că nu este cazul să-i arate vreo autorizaţie:

– Vă cred, doamnă, spuse cu voce egală. N-am de ce să nu vă cred. Puteţi să faceţi cercetări. Au mai fost prospectori pe la noi. N-au găsit nimic interesant. Poate că dumneavoastră veţi reuşi.

Ieşind din primărie însoţită de primar, Anne începu să se uite de jur împrejur, de parcă ar fi căutat ceva. Primarul interveni politicos:

– Vă uitaţi cumva după casa domnului Loloró?

– Da, cred că da, spuse femeia.

– Este într-acolo, după pâlcul acela de copaci. Puteţi să mergeţi pe jos. E aproape.

Clădirea nu era un conac, dar se vedea numaidecât că în ea locuieşte fruntaşul satului. În jurul ei se mai aflau câteva case mai mici, la fel de bine îngrijite. *Seniorul şi vasalii săi*. Condus de Anne, grupul pseudo-prospectorilor se apropie de poarta falnică.

– Nu e nimeni acasă, maică, le spuse o bătrână. Sunt plecaţi la oraş, la o înmormântare. Nu pot să vă las să intraţi, că aşa a zis domnul. Puteţi să staţi de vorbă cu domnul Nicu. Arătă către casa cea mai apropiată. Îl găsiţi.

Cel căutat se prezentă energic, privind-o cu îndrăzneală pe Anne:

– Dudum mă cheamă. Aveţi vreo treabă pe-aici, pe la noi?

– Facem nişte prospecţiuni. Căutăm minereuri. Avem aprobare de la Bukry, bineînţeles.

Domnul Nicu făcu un gest imperios cu degetul arătător. *Macho*. Anne scoase hârtia şi i-o dădu. Omul citi cu atenţie şi apoi strigă ceva într-un dialect doar pe jumătate cunoscut de Anne. Apăru un copil cu un decodor mic. Omul lui Loloró verifică autenticitatea hârtiei şi apoi zâmbi. Doar un canin îi era îmbrăcat în aur. Spuse:

– Este în regulă. Vedeţi ce bine dotaţi suntem pe aici?

– Vom culege nişte mostre din sat şi din împrejurimi, spuse Anne. Apoi ne vom roti de câteva ori deasupra satului. Sper că nu se va speria nimeni.

– Nici vorbă, spuse Dudum. Nimeni nu este sperios pe aici.

Rotirile lor nu stârniră, într-adevăr, nici-un interes. Lansară capsulele în nordul satului. Dintr-acolo bătea vântul. *O să-l apuce oare dorul de ducă pe domnul Nicu?*

Vreme de vreo patru ore, mai vizitară trei sate locuite de romi. Amiaza trecuse. Ajunseră în Poladá pe la ora trei. Aterizară în piaţa din centrul satului. Nişte câini prea bine hrăniţi pentru a fi periculoşi se opriră din hârjoană şi se aşezară pe cozi, uitându-se la ei. Se auzea muzică, din mai multe locuri. Dintr-o curte, glasuri. Se certau nişte femei. Interveni apoi vocea groasă şi poruncitoare a unui bărbat. Cearta scăzu în intensitate şi apoi reîncepu.

Drept în faţa lor era un restaurant. Erau şi în stradă mese cu scaune. Deasupra lor, o copertină de plastic lăsa impresia că se

va prăbuşi din clipă în clipă. La mesele de afară, câţiva clienţi. Nu păreau să consume alcool. În faţa lor se aflau sticle colorate, de plastic. Erau îmbrăcaţi în haine ce se purtau şi în Occident. *Second Hand*. Noii veniţi se aşezară la o masă.

– Am obosit, spuse Anne.

Dinăuntru apăru un om sigur de sine, urmat de un doberman maro. O salută pe Anne, fără să le dea vreo atenţie celorlalţi doi.

– Îmi dai voie? o întrebă.

Se aşeză pe scaunul rămas liber şi-şi aprinse o ţigară.

– Cu ce prilej pe la noi?

– Facem prospecţiuni, spuse Anne. Avem autorizaţie. Căutăm zăcăminte de minereuri. *Şi ăsta arată foarte bine. Niciodată un husăn n-o să fie ca unul de-al nostru. Ce dacă are un dinte îmbrăcat în aur. Şi eu am avut cândva.* Ăştia doi nu pricep nimic din ce spunem noi.

Vorbeau romaní. Tuan şi Salas se uitau de jur împrejur, mimând curiozitatea. Din când în când, pricepeau câte un cuvânt englezesc, dar nu reuşeau să prindă sensul.

– Ia ascultă, fă! zise unul. Tu eşti de-a noastră, nu? Nu eşti vopsită? Vezi că pot să te verific! *Am bucurie la purisanca asta. Nu pleacă de-aici până n-o lovesc în creastă. Asta a fost lipitoare la viaţa ei. O văd după felinare. Este o pralină.*

– Tu ce zici? îi răspunse Anne prin altă întrebare. Ce-ţi spune porţelanu' meu? Hm?

– Îmi spune că nu eşti husănă.

– Totul este în ordine, le spuse Anne în engleză celor doi. Continuă în romaní. Dar tu, că nici nu ştiu cum te cheamă, eşti hămuit?

– Dab îmi zice. N-am nevastă. Am avut, dar e cu iarba-n gură. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Sunt de-a voastră, mă. Am stat prin alte părţi, dar uite că m-am întors. Începu să râdă cochet. Mă ţii aici vreo câteva zile? N-ai vreo mesadă să mă mazilească?

Dab râse satisfăcut:

– Nu ştii cu cine vorbeşti, fă! Nimeni nu suflă în faţa lui Dab, în satul ăsta. Cine împarte treburile aici? Hm?

– Tu.

– Aşa este, mirandolino! Da' ţie cum îţi spune?

– Ăştia mă ştiu de Anne, dar pe mine mă cheamă Angelica.

Dab făcu un semn. Un om de la o masă alăturată se ridică imediat şi intră în restaurant. Apăru un ins zâmbitor. Obrazul lui gras strălucea ca şi cum ar fi fost lustruit.

– Da, domnu' Dab, zise el în engleză. Vă putem servi cu ceva?

– Domnii vor ceva?, folosi Dab aceeaşi limbă.

– Da, răspunse Anne în numele lor. Adu-le nişte băuturi nealcoolice. În sticle închise şi să nu fie expirate. Continuă în romaní. Ăştia se cacă pe ei de frică. Să nu cumva să ia vreo boală mai specială de la noi. Vreau să văd dacă au curaj să bea sau spun că li s-a făcut rău de la căldură.

Dab rânji.

Licorile păreau OK. Tuan şi Salas băură conştiincios. Apoi o priviră întrebător pe femeie.

– Da, puteţi să plecaţi. Eu rămân aici. Să-i spuneţi lui Adrian că vin în câteva zile.

Vântul dinspre nord bătea în continuare, moderat. Casa lui Dab era frumoasă şi mare. O bătrână o primi pe Anne, redevenită Angelica, cu un zâmbet foarte binevoitor, ca pe o rudă apropiată. *Mă simt bine, nu ştiu de ce, dar mă simt tot mai bine. Ce dacă e cam murdar? Prostii! Mania occidentalilor pentru curăţenie este o tâmpenie.*

– Bine ai venit la noi, maică! Bine ai venit!

Dab are un miros ciudat, foarte atrăgător. Parcă mi-l amintesc tot mai mult. Îl redescopăr.

Dezbrăcându-se, Dab o privea în ochi, de parcă ar fi vrut s-o hipnotizeze. *Am făcut de toate la viaţa mea.* Câinele intrase cu ei în cameră. La un semn întrebător al ei, bărbatul îi spuse că nu, nu-l vor da afară. Trebuie să fie tot timpul cu mine. *Asta îmi aminteşte de vremurile când făceam meserie şi am dat peste bătrânul ăla bănos, cu câinele lup. M-a pus să mă regulez cu câinele. El s-a dezbrăcat la pielea*

goală şi a scos o sabie. A început să fugă încoace şi încolo, strigând ordine de luptă. Încălecaţi! Descălecaţi! La dreapta, tăiaţi! La stânga, tăiaţi! O fi fost actor, dracu' să-l ia, o fi jucat în vreun film istoric. Am câştigat atunci cât într-o lună. Dacă nu-mi dădea banii, îl termina peştele meu. Îi băga sabia aia în cur.

Ţăran, ţăran, dar nu prost. Nu se grăbeşte. Uite cum mă mângâie, de parcă ar fi un meseriaş de la oraş, un gigolo cu diplomă.

-- Tot ciobăneşte este cel mai bine! Aaah! Aşa! Loveşte-mă! Izbeşte-mă! *Cérbură*! Cerbul meu!

Savurându-şi orgasmul, Anne simţi dintr-o dată că nu mai are aer. Dab se opri. Femeii i se păru că şi el se sufocă.

Marea Neagră, portavionul Endeavour Sâmbătă, 29.06.2058

În apele internaţionale ale Mării Negre, portavionul Endeavour stătea la ancoră, profitând de vremea foarte bună. În seara trecută sosise un nou grup de credincioşi. Ultimul transportor se lăsase lin pe puntea de zbor odată cu apusul soarelui. Căpitanul Ted Orlando avusese un mic acces de furie. Al câtelea? *Cum, eu, militar de carieră din tată în fiu să ajung cărăuşul unor nebuni?* Se consolase destul de repede, văzând că şi noii veniţi erau nişte persoane foarte linişţite şi disciplinate. *Adevărul este că portavionul este total depăşit, iar eu, cu meteahna mea, sunt numai bun de pensionar. În fond, mi-au făcut o favoare lăsându-mă în continuare la comandă. Ce contează că nu mai ţin de U.S. Navy şi sunt angajatul unei secte ciudate? Îmi comand vechea navă. Asta este destul.*

Era ora zece dimineaţa. Credincioşii se pregăteau pentru predica zilnică. Avea să le vorbească Învăţătorul, omul care reuşise uimitoarea performanţă de a cumpăra un portavion de la marina Statelor Unite ale Americii. Cât costase? De unde avusese bani? Credincioşii, aflaţi sub influenţa unor substanţe binefăcătoare şi aducătoare de linişte sufletească, nu mergeau prea departe cu întrebările, mulţumindu-se cu nişte slabe nedumeriri. *De ce nu putem să stăm şi noi, ca toţi ceilalţi, într-un loc anume? De ce*



Desen de Walter Riess

eu, fermier de meserie şi iubitor al pământului, am ales să stau ani întregi, poate tot restul vieţii mele, pe mare sau pe ocean? Nu contează.

DOCTRINA ELIBERĂRII DE PĂMÂNT A FOST INIŢIATĂ ÎN ANUL 2057 DE UN CETĂŢEAN AMERICAN DE ORIGINE ROMÂNĂ: ELMER G. DAVIS, FOST ILIE DAVIDESCU. DOCTRINA PRECONIZEAZĂ INTERDICŢIA DE A LOCUI PE USCAT. PROZELIŢII, ÎN NUMĂR DE CÂTEVA MII, TRĂIESC PE NAVE. UNELE DINTRE ACESTEA SUNT ANCORATE ÎN PORTURI, ALTELE AU TRASEE ALEATORII. FONDURILE BĂNEŞTI ALE ORGANIZAŢIEI AU O ORIGINE NECLARĂ, PROVENIND DIN DONAŢII ANONIME. PREDICATORII SECTEI PROPOVĂDUIESC IDEEA CĂ VIITORUL UMANITĂŢII DEPINDE DE CONSTRUIREA ŞI ECHIPAREA UNOR IMENSE INSULE PLUTITOARE. PRINCIPALA ACHIZIŢIE A SECTEI ESTE PORTAVIONUL CU PROPULSIE NUCLEARĂ ENDEAVOUR, SCOS DIN UZ DE U. S. NAVY ŞI VÂNDUT CONTRA UNEI SUME NECUNOSCUTE. ECHIPAJUL TEHNIC AL FOSTULUI PORTAVION ESTE FORMAT ÎN MAJORITATE DIN CETĂŢENI AMERICANI DE ORIGINE ROMÂNĂ. CREDINCIOŞII DE PE ENDEAVOUR AU PROVENIENŢE ETNICE DIFERITE, INCLUSIV ROMÂNĂ.

Elmer G. Davis, Învăţătorul, apăru la ora zece şi jumătate. Era îmbrăcat într-o robă albă. Părul său blond-încărunţit îi atingea umerii. Barba sa, de aceeaşi culoare, era lungă şi deasă. Avea ochi albaştri, stinşi, de miop. Învăţătorul se opri în faţa zecilor de transportoare dezafectate, acoperite cu prelate verzui. Se întoarse spre credincioşi. Îi salută ridicându-şi braţele. Aceştia îi răspunseră în acelaşi fel.

– Iubiţii mei, începu Învăţătorul cu o voce bine timbrată de bariton, credinţa noastră este cea a viitorului. După cum ştim cu toţii, în fiecare zi numărul nostru se măreşte. În curând marele nostru proiect, cel al construirii unei insule plutitoare, va începe să devină realitate. Duhul sfânt al apei este de partea noastră. Din apele primordiale s-a ivit totul. Noi ne nutrim din forţa lor nesfârşită. Pe măsură ce vorbea, privirile i se înviorau, pierzându-şi opacitatea şi expresia de dezabuzare. Vom izbândi, iubiţii mei, numai dacă vom rămâne la fel de uniţi pe cât suntem acum.

În timp ce Învăţătorul continua să cuvânteze din ce în ce mai exaltat, un bărbat din ultimele rânduri se retrase discret. După el părăsiră rândurile credincioşilor încă vreo câţiva inşi îmbrăcaţi în veşminte rituale. Intrară cu toţii într-o cabină.

Îmbrăcat în alb, Adrian Eden părea şi mai nemilos. Privindu-i pe ceilalţi, el avu o grimasă de triumf. Vorbi în româneşte:

– Experimentul a reuşit. Întregul stoc de conteinere se află pe vasul acesta. Rămâne să avem condiţii meteo potrivite şi să nu se ivească ceva neprevăzut.

– De unde ştii că a reuşit? îl întrebă Roger, un bărbat mai în vârstă, având aparenţa unui bonom. Am auzit că Anne a rămas acolo. Are posibilitatea să ne contacteze?

– Nu, spuse răbdător Eden. Avem acces la un sistem de informare prin satelit. În cele două localităţi s-au înregistrat „mişcări de trupe".

– Ce anume? *Niciodată şeful nostru nu mi s-a părut mai calm şi mai binevoitor.*

– Grupuri de oameni s-au pus în mişcare, spre destinaţii necunoscute, preciză Eden. Fără motive aparente. Nu-ţi părăseşti satul, cu căţel cu purcel, din senin. E la mintea cocoşului. De la Anne n-avem deocamdată nici-o veste. Apare ea. Doar o ştiţi cât de descurcăreaţă este.

Apăru Herb Gilbert. Roba albă nu reuşea decât să-i înăsprească şi mai mult trăsăturile.

– Să ştii şi tu, spuse Eden. Experimentul a reuşit. Lucrurile s-au petrecut aşa cum trebuie.

– Cu Anne ce s-a întâmplat?

Eden răspunse cu multă blândeţe:

– Tocmai îi spuneam lui Roger. Poate să apară dintr-un moment în altul. Îşi înăspri puţin tonul. Acum o să vă rog pe

fiecare dintre voi să meargă la piloţii de care răspunde. Vă strângeţi, bineînţeles, după ce se termină predica. O să-l rog doar pe Paul să mai rămână.

Paul, un tânăr firav, având aerul uşor absent al informaticianului de geniu din filme, se conformă. Când rămaseră singuri, Eden îi spuse, privindu-l în ochi:

– În afară de mine, doar tu şi Vlad cunoaşteţi adevărul. Ştiu ce au păţit familiile voastre. V-am studiat amprentele psihice. În mod normal, n-ar trebui să mă trădaţi. Paul scutură repede din cap, a negaţie. Nu mai este timp pentru sentimentalisme. Care pe care, asta e etapa. Dacă vrem să mai avem vreodată ţară şi să nu ne transformăm într-un popor rătăcitor pe planetă. Adăugă în şoaptă. De fapt, asta şi suntem, la ora actuală. Aproape strigă. Ia spune! O să te ţină nervii?

Se lăsă o scurtă tăcere. O întrerupse Paul, întrebând:

– Cum acţionează substanţa, de fapt? Este virală, nu?

– Da. Iniţial, m-am gândit la o substanţă toxică de luptă, pur şi simplu. Apoi, mi-am dat seama că n-ar merge. Genomul poate fi atacat şi aşa, dar rămân urme în ţesuturi şi în sânge. Am rămas la o cultură virală. Declanşează o boală necunoscută. Să-i zicem gripă galopantă. Moartea survine relativ repede, după câteva ore. Un amănunt important. Imediat după contaminare, bolnavul devine inconştient. Nu mai poate comunica. Practic, rămâne în comă până la sfârşit. Mai repede sau mai încet, se va constata că sunt afectaţi doar posesorii unui anumit genom etnic. Vor fi cercetări, anchete şi altele de-astea, dar faptele vor fi consumate.

– Aş bea ceva, spuse Paul.

– Bună idee, încuviinţă Eden.

Îşi desfăcură cutiile cu bere. Paul vărsă câteva picături de bere pe jos.

– Pentru sufletul lui Anne! spuse el neutru. Dumnezeu s-o ierte!

– S-o ierte Dumnezeu, murmură Eden.

– Boala este foarte contagioasă, presupun, spuse Paul.

– Nu tocmai. Eden se încruntă. Ceva mă sâcâie. Asiaticii n-veau cum să se gândească chiar la toate. Dacă Anne nu este nemaipomenit de rezistentă şi reuşeşte să le spună totul autorităţilor? Se duce tot planul nostru dracului.

– Nu prea cred, spuse Paul foarte calm. Să zicem că se întâmplă aşa. Numai Bukry şi Siby au sisteme antirachetă, defensive. Nu văd cum ne-ar împiedica, în mod practic. Ce fac? Cer ajutorul organismelor europene? Treburile astea nu merg atât de repede. După câte ştiu, aviaţia lor de vânătoare este ca şi inexistentă.

– Mai este şi povestea cu ascendenţii, zise Eden. Nu uita că nu mor doar ţiganii puri. Ai avut un bunic colorat, te-ai curăţat. Aşa s-a convenit. Ne place, nu ne place, asta-i situaţia. Va fi o mare suferinţă, apoi totul se va uita. Dacă păstrăm lucrurile în secret şi avem puţin noroc, poate că nimeni nu va şti vreodată ce-a fost în realitate. Cine dracu' se apucă să le facă teste genetice la morţi?

– Ia spune, zise Paul, transportoarele sunt chiar la dispoziţia noastră? N-o să avem probleme când o să decolăm? Şi cum o să le echipăm?

– Simplu, spuse Eden cu calmul său îngheţat. Echipajul navei este format în marea majoritate din români naturalizaţi. Nu ne-a fost deloc uşor să-i strângem la un loc. Sunt şi câţiva străini, în frunte cu Orlando, căpitanul. Pe ăsta l-am păstrat fiindcă mi s-a părut decorativ. Nava nu mai aparţine Statelor Unite. Ted Orlando este angajatul sectei noastre. Eden rânji. Vorbă să fie, sectă! Bătrânul are nişte regrete că a ajuns cărăuşul unor smintiţi, dar atât. N-are nici cea mai mică idee de ce se întâmplă în realitate. El ştie că transportoarele sunt de multă vreme inutilizabile şi se află pe punte pentru a fi arătate vizitatorilor, ca nişte curiozităţi. De altfel, el nu are cunoştinţe de aeronautică. El a fost şi este un marinar. Ca să nu fie nici-o problemă, l-am preparat psihic. Tot îi plac lui drogurile mai mult decât se cuvine. Doar n-avea vârsta pensionării când a fost scos din *U.S. Navy*. Dinspre partea lui, totul este OK.

În cabină intră precipitat un tânăr cu

părul alb. Ţinea în mână o hârtie. I-o dădu lui Eden fără nici-un comentariu. Apoi plecă.

– Se menţionează o epidemie de gripă, spuse Eden, citind. În două localităţi. Comunicat oficial de la Bucureşti. Sau Bukry, cum vrei. Se strâmbă uşor. Băiatul ăsta, Vlad, ştie că trebuie să ne informeze numai pe tine şi pe mine, nu?

– Evident. Este condiţionat. Mor eu, moare şi el. Suntem la fel ca tine şi Herb. Da fapt, o ştii prea bine. Noroc că secta condamnă ascultatul aparatelor de radiorecepţie. Băieţii nu sunt curioşi să afle ce se întâmplă în lume. Nici chiar piloţii. Misiunea lor este limitată. Ei îşi iau treaba foarte în serios şi-atât.

– Da, sunt curioşi numai cum este pe lumea cealaltă, spuse Eden. Redeveni foarte serios. Acum este rândul tău. Ne livrezi informaţiile meteo, dai programele de zbor şi de lansare. Rămase pe gânduri câteva secunde. Ăia din Hong Kong au sugerat o chestie destul de deşteaptă. Să simulăm o invazie nocturnă de ozeneuri. Este posibil, ce părere ai?

Paul se uită ţintă la Eden şi spuse:

– Totul este posibil, în ziua de azi. Numai că mai e ceva. Adriane, cred că-ţi dai seama cât de riscantă este toată acţiunea. Elementele întâmplătoare pot să schimbe totul.

Eden îl privi fără să-şi ascundă plictiseala:

– Evident că sunt riscuri. Toată povestea este nebunească. Crezi că nu realizez? Ţine minte, băiatule! Nici-o acţiune rezonabilă nu este posibilă. De vreo treizeci de ani numai demersuri bine cumpănite am făcut. Ce-a ieşit? Un căcat. Vorbe goale, repetate la nesfârşit. Nimic concret. Între timp, românii cred tot mai mult că ei trebuie să stea risipiţi pe toată planeta. Asta-i soarta noastră, cică. Tot mai puţini speră să-şi recapete ţara. Te pomeneşti că suntem al treilea popor rătăcitor din timpurile moderne, după evrei şi ţigani, spun ei. În glumă şi apoi în serios. Poate a şi început să le placă suferinţa, cine ştie... Şi să fie compătimiţi... Poate că şi noi...

Vlad, tânărul cu părul alb, reintră în cabină. Părea emoţionat. Îi dădu o hârtie lui Paul şi plecă.

– Ce mai este? întrebă Eden.

– Pronosticul pentru la noapte este favorabil. Vânt cu viteză relativ constantă din direcţia nord-vest. Se poate acţiona.

– Dumnezeu nu-i ţigan, spuse Eden. Asta-i o vorbă a străbunicului meu. N-avea nimic cu ţiganii. Ba chiar îi simpatiza. Vorbesc foarte serios. Le boteza copiii. Dar să lăsăm poveştile! Cum am mai spus, este rândul tău.

– Mai bine zis al calculatorului. Peste puţină vreme o să vă arăt o simulare amănunţită. Operaţia este foarte simplă, dacă stau să mă gândesc.

– Da. Vor participa numai cei direct interesaţi. Restul credincioşilor de pe navă vor fi trataţi cum se cuvine. Băutura rituală îi va îndemna la somn. Chestiunea este discutată cu Ilie. Celor activi li se va administra un antidot.

Pentru a treia oară, îşi făcu apariţia tânărul cu părul alb. De această dată, era foarte agitat.

– Ce s-a întâmplat, Vlade? îl întrebă batjocoritor Eden. Vin rachetele ţigăneşti peste noi? Clipele ne sunt numărate?

Noul venit nu zâmbi. Spuse:

– Avem o informaţie de ultim moment. Epidemia de gripă a fost legată de vizita unui transportor de prospecţiuni miniere. Un comunicat oficial arată că acesta a aterizat în mai multe localităţi. Nimic despre faptul că au fost afectaţi doar romii.

Paul începu să înjure în şoaptă.

– Ai ceva de spus? îl întrebă rece Eden.

– Ce-ţi mai trebuia verificare? Crezi că ăia din Hong Kong se joacă de-a viruşii?

Vlad se mişcă de pe un picior pe celălalt. Pe faţa lui, nemulţumirea lupta cu teama de a-l supăra pe Eden.

– Are dreptate, spuse în cele din urmă. A fost o eroare.

Eden îi privi pe rând, ca şi cum i-ar fi văzut atunci pentru prima oară.

– Şi ce-aţi vrea să fac acum? Să vă cad în genunchi? Maimuţări regretul. Iertaţi-mă, iubiţii mei! Am greşit! Schimbă tonul.

Am procedat foarte bine, de fapt. Trebuia să am certitudinea. Miza este prea mare. Dacă până diseară intervine ceva, înseamnă că ne cărăm de aici şi amânăm acţiunea.

– Şi dacă ne atacă? întrebă Paul.

– Cu ce dracu' să ne atace? zise dispreţuitor Eden. Cu lotcile din Delta Dunării? Sistemele lor antirachetă nu sunt bune pentru aşa ceva. Până angajează pe alţii, treaba a fost făcută. Chestiunea este să nu supărăm forţe cu adevărat periculoase. Râse crud. Mă întreb ce ar face OPE, dacă ar afla cum stau lucrurile în realitate. Ne-ar scufunda sau s-ar face că plouă?

– Ar mai fi o întrebare, zise Paul. Îl privi întrebător pe Eden. Dacă n-ai nimic împotrivă.

– Spune! zise Eden.

– De unde ştim că oamenii de pe Endeavour nu află nimic?

– Cum să afle?

– Poate ascultă unii pe blat la radio. Transportorul cu pricina s-a întors aici. Se pot face nişte deducţii.

Eden clătină din cap a exasperare:

– Transportorul nu mai seamănă cu cel descris de romi. Şi-a schimbat însemnele. În programul lor era să-şi reia sigla sectei noastre. Imediat după încheierea misiunii.

– Este totuşi un genocid, murmură Vlad.

– Genocid, pe dracu'! exclamă plictisit Eden. Foloseşti şi tu cuvinte mari. Nu sunt chiar toţi în România. Au mai rămas şi prin străinătate, de sământă. Nu le duce tu grija. Chestia cu exodul n-ar fi mers. Pentru simplul motiv că este imposibil de realizat o asemenea substanţă. Cel puţin aşa zic specialiştii.

Vlad părea din nou stăpân pe sine. Spuse blazat:

– Este o chestiune de şansă. Dacă fac legătura, ne putem aştepta la orice.

– Două legături, zise Paul.

– Corect, continuă Vlad. Mai întâi, să bage de seamă că mor doar ţiganii. Al doilea, să le treacă prin minte că nişte nebuni ca noi sunt în stare să pună la cale aşa ceva.

Eden surâse cu superioritate:

– Aici chiar că ai dreptate. Este foarte greu să concepi o asemenea acţiune. Chiar şi în ziua de azi, când totul este posibil. Dacă reuşim, intru în istorie.

Ceilalţi doi schimbară o privire scurtă. Eden nu băgă de seamă, fiindcă privea undeva în sus.

– Să mergem acum, spuse Eden. Cred că nu mai sunt nelămuriri. La predică au participat, practic, toţi oamenii de pe navă. Au băut cu toţii din licoarea rituală. De altfel, cred că şi fără asta nu i-ar fi interesat prea mult ce se va întâmpla diseară, după ce se va înnopta. De căpitan vor avea grijă doi băieţi de încredere. Dimineaţă, când se va trezi din somn, transportoarele vor fi, cuminţi, la locurile lor şi el va putea ordona pregătirile pentru plecare.

Pe puntea de zbor nu mai erau decât câţiva credincioşi, strânşi în jurul Învăţătorului. Văzându-i pe cei trei, Elmer G. Davis le spuse cu multă blândeţe:

– Duceţi-vă acum, iubiţii mei! Intraţi în cabinele voastre şi meditaţi la marile noastre adevăruri!

Credincioşii îl ascultară şi se îndepărtară.

– Salut, Ilie! spuse jovial Eden. Cum a mers astăzi? Au băut cu toţii licoarea rituală?

Învăţătorul îi aruncă o privire rece:

– În primul rând, eu nu mai sunt Ilie. Am renunţat de multă vreme la numele acesta lumesc. Spune-mi şi tu, precum toţi ceilalţi, Învăţătorule!

Eden râse cam silit:

– Bine, bine, Învăţătorule... Să nu zici că Adrian Eden nu ştie de glumă... Aici suntem numai între noi, nu este nevoie de nici-o comedie. Ştii bine asta.

Ochii predicatorului se măriră. Spuse, ridicând tot mai mult tonul:

– Ai pronunţat cuvântul comedie? Am auzit eu bine sau mi s-a părut?

Eden avu unul dintre rarele sale momente de bună dispoziţie:

– Bine, mă, nu comedie. Am spus tragedie. Eşti mulţumit?

Fostul Ilie Davidescu începu să se plimbe încoace şi încolo, cuprins în mod vădit de iritare. Briza îi flutura pletele şi barba într-un mod decorativ. Spuse:

– Da, sunt mulţumit. Fiindcă tu şi ai tăi puneţi la cale o tragedie a unui popor nevinovat.

Eden îl privi încremenit. *Ăsta face exact ca ăla din Paris, nenorocitul acela de Balsame. Doamne, Dumnezeule! În ce chestie m-am băgat!*

Paul şi Vlad rămaseră tăcuţi, urmărind scena de parcă n-ar fi avut nici-un amestec.

Eden făcu doi paşi repezi în direcţia Învăţătorului, dar se opri. *Dacă apare vreun credincios pe punte şi mă vede că-l pocnesc, mă linşează cât ai clipi din ochi.* Se calmă şi vorbi foarte prietenos:

– Dragă Ilie, Învăţătorule, noi am pus la punct o anumită operaţiune. După cum ştii, ai cumpărat acest portavion cu banii daţi de o anumită organizaţie. Credincioşii tăi sunt oameni nevoiaşi, Subzistenţa sectei este asigurată tot de noi. Nu? Hai să fim rezonabili!

– Rezonabili? strigă predicatorul, indignat. Asta ceri tu unui om ales de Dumnezeu?

Eden privi îngrijorat în jur. Nu era nimeni. Credincioşii respectaseră indicaţia mai marelui lor. *Trebuie să fac ceva. Probabil este tot ALZ. Dar de data asta soluţia radicală nu mai este posibilă.* Bine, Învăţătorule, spuse, fac cum zici tu. Te ascult.

– Satană! izbucni Elmer G. Davis. Cum o să faci tu ce spun eu? Îşi ridică mâinile şi începu să le agite prin aer, parcă semnalizând într-un cod numai de el cunoscut. Crezi că eu nu ştiu ce ai de gând? Vrei să întorci cursul istoriei altfel decât prin iubire, asta vrei să faci. Îi voi chema pe credincioşii mei şi le voi spune tot adevărul despre tine. Chiar acum o voi face!

Eden vorbi în aparatul său portativ. Predicatorul strigă:

– Crezi că îl poţi chema pe vreunul dintre torţionarii tăi? Află că mă aflu deasupra puterilor tale lumeşti. Nici n-ai să mă poţi atinge!

– Eşti cretin, du-te dracului! spuse Eden scârbit, îndepărtându-se împreună cu Paul şi Vlad.

Se ivi Herb. Văzându-l, predicatorul se schimbă uşor la faţă. Privirile lui exprimau un amestec de nedumerire şi teamă.

Pe scara îngustă, Paul îl întrebă pe Eden:

– Gripa nu se răspândeşte singură? Din moment ce a fost diseminat virusul?

Eden aşteptă până se aflară la nivelul inferior. Îi explică răbdător:

– Ce folosim noi este un virus cu putere de răspândire relativ mică. Vreau să spun că rata molipsirii este destul de scăzută. Mi-au explicat ceva galbenii despre asta. Spuneau că dacă fac precum în romanul lui Stephen King, riscă să atingă şi alte genoame. Nu sunt genetician.

– Da. Pricep, spuse Paul.

Eden continuă imperturbabil:

– Încă o chestie. Poate că nu ştii, dar la noi în ţară este acum un fel de feudalism. Oamenii nu călătoresc decât în cazuri speciale. În principal, o fac cei mai bogaţi. Doctrina de stat, evident nerecunoscută, este să parceleze societatea. Dacă informaţiile nu circulă, lucrurile sunt mai simple. Pricepi? Nu se călătoreşte, nu se răspândeşte molima. Este clar.

Marea Neagră, portavionul Endeavour Duminică, 30.06.2058

În noaptea trecută operaţiunea fusese anulată în ultimul moment, din cauza unei modificări meteo. Eden începuse să înjure, spre mirarea celor din anturajul său.

– Este prima oară când îl aud vorbind aşa, spusese Herb, uluit. El ţine să treacă drept un domn din cap şi până în picioare. Niciodată nu şi-a permis să vorbească urât.

– Păi, da, spusese Vlad, acum ne arată că este şi el un om, totuşi. Este foarte greu să fii supraom. Ce s-ar fi făcut dacă ar fi fost, să zicem, neamţ? N-ar fi avut la dispoziţie, practic, nici-o înjurătură mai acătării.

În seara zilei de duminică, Eden părea remontat. Alura lui era iarăşi cea a unui aristocrat adus de soartă în fruntea unei conjuraţii istorice. Statura lui mică era iarăşi compensată de o anume maiestate a atitudinii. Pe portavion dispăruse tensiunea provocată de Învăţător. Acesta, tratat cum se



Desen de Walter Riess

cuvine, își recăpătase aerul serafic, de ființă desprinsă de cele pământești. Nimic preocupant nici din partea căpitanului Ted Orlando. Vestea că pornirea spre tărâmuri mai exotice urma să fie decalată cu douăzeci și patru de ore îl lăsase rece.

După predica de seară, când credincioșii se retrăseseră în culcușurile lor, Eden îi strânse pe participanții la operație. Vremea era favorabilă.

– Nu există absolut nici-o problemă, îi anunță el. Voi participa și eu. Să nu cumva să credeți că mă joc cu viețile voastre, stând deoparte. Voi merge într-o parte a țării care mă interesează în mod special. Cred că n-are nimeni ceva împotrivă. Ordinele de lansare le veți primi de pe navă. Situațiile neobișnuite vor fi raportate tot la centrul de pe navă. Practic, este vorba despre o operație de rutină. Doar eu am dreptul să modific ordinele primite de pe navă. *Ceva mă sâcâie, mă bruiază. În minte îmi răsar niște imagini absurde. Sper că n-am făcut și eu un ALZ. Tocmai acum, la spartul târgului.* Există nelămuriri?

Cei douăzeci și trei de piloți se foiră, ca la un semnal. Pe fețele lor se vedea o anume nesiguranță.

– Dar dacă ne doboară? întrebă un bărbat bărbos. Dacă au aflat totul și ne așteaptă cu niște rachete?

Eden avu un gest de enervare, repede reprimat. Spuse, articulând rar cuvintele:

– După cum știți, toate lucrurile au fost puse la punct. N-am pornit ieri acțiunea. Există niște sisteme antirachetă doar în jurul orașelor principale, două la număr. Nu există un sistem radar național. Noi am făcut niște experiențe, niște teste, mai bine zis. Nici unul dintre zborurile noastre n-a avut probleme. Băieții sunt prea siguri de ei. Cine să-i atace? Sunt protejați. De altfel, după câte am auzit, au niște probleme interne. Nu se gândesc ei la un atac din afară.

Bărbosul nu păru mulțumit de explicații și făcu un gest de îndoială.

– Da, spuse Eden, s-au petrecut niște lucruri ciudate, după câte am reușit să aflu. De exemplu, perechea imperială și-a schimbat reședința. Râse cu cruzime. Cu atât mai bine. Poate că la Palatul Imperial aveau adăposturi anti-bacteriologice.

– Unde s-au mutat? întrebă neutru un alt pilot.

– În Herăstrău. Acum îi zice altfel, știți voi. Și-au făcut acolo niște clădiri. Oamenii mei mi-au transmis că harababura este în creștere. Nici să vrem și n-am fi putut găsi un moment mai potrivit. Altceva?

– Poate că ar trebui să așteptăm evenimentele, interveni un altul, ezitant. Poate că

se dezagregă de la sine şi atunci lucrurile se vor schimba.

Eden începu să se plimbe încoace şi încolo, în timp ce piloţii se apropiară unul de altul, fără nici-un motiv.

– Băieţi, interveni un ins înalt, vorbind româneşte, cum o făcuseră şi ceilalţi până atunci, cred că discuţiile astea n-au nici-un rost. Cu toţii ne-am angajat într-o acţiune, ştiind foarte clar despre ce este vorba. Cei din jurul lui se mişcară încet, îndepărtându-se uşor de el. N-o să ne înecăm ca ţiganul la mal.

Gluma păru că încălzeşte atmosfera. Eden avu unul dintre rarele lui zâmbete şi spuse:

– Vom decola într-o jumătate de oră. Peste douăzeci de minute, fiecare să se afle în transportorul lui.

Eden plecă, urmat de Herb. Părea muncit de gânduri negre. Celălalt, în schimb, era la fel de impasibil ca întotdeauna.

– Ce se întâmplă? îl întrebă Herb, după ce intrară în cabina lui Eden. Nu te-am văzut niciodată atât de fiert.

– Măi, Horia, începu Eden. Tu ştii că nu sunt omul care să dea înapoi atunci când este o situaţie grea. Celălalt nu făcu nici-un gest. Dar de data asta...

Herb îl privi cu o urmă de mirare în ochii lui bovini. Nu spuse nimic.

Eden, cu spatele uşor încovoiat, privind în jos, începu să vorbească mai mult pentru sine:

– Totul este pus la punct şi trebuie să mergem până la capăt. Dumnezeu m-a ales pentru a duce la bun sfârşit această lucrare. Ţiganii nici măcar nu mai sunt creştini. Credinţa lor este mai degrabă păgână, satanică. Îşi ridică privirile şi se uită la Herb de parcă de-abia atunci l-ar fi zărit. *Tot prost a rămas bietul Horia. Ştiu că o să-mi îndeplinească ordinele ca un câine credincios. Dar ceilalţi? Nu cumva pun la cale o trădare?* Nu fac decât să îndeplinesc voia Domnului. Şi să-mi repun poporul în drepturile lui fireşti. Nimic altceva.

Herb se aşezase şi îşi aprinsese o ţigară. Îl privea atent pe Eden, ca şi cum acesta ar fi vorbit într-o limbă pe care n-o înţelegea decât cu oarecare eforturi. În cele din urmă îl întrebă:

– Nu este totul în ordine?

Eden se opri şi îşi îndreptă umerii. Vocea lui căpătă cunoscutul accent de comandă:

– Ba da. Nu există nici-o neclaritate. Se uită la ceas. Mai avem zece minute la dispoziţie. Ai observat ceva special?

– Nu. Dar nu te-am văzut niciodată atât de neliniştit. M-am întrebat ce-o fi cu tine.

Celălalt îl privi fix:

– Nu este nimic cu mine. Vreau doar ca totul să decurgă conform planului. Să nu se ivească vreo întâmplare. Ştii tu... *Ştii pe dracu'!* Ceva neprevăzut poate să răstoarne cel mai bun plan. *Adevărul este că mă bâzâie nişte imagini. De parcă m-ar fi prelucrat cineva şi mi-ar fi implantat ceva în creier. Nu cred că am mai avut aşa ceva vreodată. Poate că m-am îmbolnăvit şi eu. Tocmai acum. În ultimul moment. Trebuie să dau comanda de decolare şi eu... Am luat ceva pentru mărirea agresivităţii, dar nu funcţionează.* Nu văd ce-ar putea să se întâmple.

Herb părea din ce în ce mai nedumerit:

– Nu este treaba mea, spuse el, dar nu cred că este bine să te vadă oamenii în halul ăsta. Ia ceva! Eden îl privi cu ochii holbaţi. Deschise gura să spună un cuvânt, dar renunţă în ultima clipă. Ştiu că mă crezi idiot. Nu asta e problema acum. Uită-te în oglindă. Eşti palid ca moartea.

– Văd că faci metafore, încercă Eden să glumească. Până acum ai jucat rolul prostului. Mă întreb de ce. De ce? Hm? Pentru Anne? Îi plăcea ei aşa?

Herb ridică din umeri. Apoi se uită la ceas şi spuse:

– Hai să ieşim! E timpul!

În faţa transportoarelor erau aliniaţi toţi participanţii la operaţie. Herb li se alătură.

Eden se opri în faţa şirului dublu şi îşi privi oamenii. *N-am decât să le spun să plece. Asta am să şi fac. O simplă comandă. Nimic mai mult. Visul meu se va împlini.*

– Prieteni! spuse. Momentul a sosit. *Imaginile acelor copii de ţigan mă înnebunesc. Privirile lor mirate. Ce dracu'! Unul dintre*

ei s-a apropiat de mine, cu mâna întinsă. Ochii lui erau extraordinar de curaţi. Limpezi. De câine? De animal inferior? Eu sunt un animal superior. Am dreptul moral să-mi salvez poporul. Copilul cu mâna întinsă. Popor de slugi. Sunt şi eu o slugă neputincioasă. Ortodoxia. Ne-a muiat pe toţi, pentru totdeauna. Cioran... Spunea... Să fim un popor de stăpâni. Copiii... Iarăşi şi iarăşi. Nu mai pot să suport. Cred că trebuie să amânăm acţiunea. Vocea lui era răguşită de emoţie şi nesiguranţă. Cred că nu am gândit bine. Totul este de fapt greşit. Nu putem să omorâm copiii. Indiferent de ce etnic ar fi.

Un pilot aprinse o lanternă. Faţa lui Eden părea îmbătrânită cu douăzeci de ani. Trăsăturile se prăbuşiseră. Ochii albaştri priveau în gol.

Linişte. Lanterna lumină alte feţe. Nemilos, din apropiere. Stupefacţie? Relaxare? Mulţumire incipientă? Uşurare? Neputinţă? Sentiment al înfrângerii?

Pilotul cel înalt, care făcuse gluma cu înecarea ţiganului la mal, făcu un pas înainte şi spuse:

– Adriane, văd că te-au lăsat nervii. Adună-te! Până acum te-ai comportat ca un adevărat şef. Mergi până la capăt! Ce dracu'! Dă-o-n pizda mă-sii de treabă! Doar nu suntem nişte căcăcioşi!

Eden tăcu, împietrit. Privirile sale rămăseseră goale. Gura sa întredeschisă lăsa la vedere dinţi strălucitori.

– Măi, Ioane, interveni un pilot din primul şir, adresându-se celui înalt, eşti tu în stare să dai ordinul în locul lui Adrian? Hm? Te lasă inima? Poţi tu să ucizi vreo două-trei milioane de copii? Hm? Cu sânge rece?

Ion se întoarse spre el cu mişcări lente. Spuse, încercând să vorbească răspicat:

– Păi, de ce să nu pot? Aici e război, pe viaţă şi pe moarte. De ce pizda mă-sii să nu pot? Futu-le muma-n cur de ciori! Ce, noi suntem mai prejos decât ei? N-avem coaie? Suntem atât de miloşi, încât ne cedăm ţara a doua oară? Futu-i maica mă-sii de treabă!

Nimeni nu mai vorbi. Se auzeau doar valurile fâşâind de-a lungul bordurilor. Din rândurile piloţilor începură să se audă înjurături, rostite aproape în şoaptă.

– De ce nu înjuraţi cu voce tare? îi întrebă Ion.

Glasul lui suna ciudat de neutru. Vorbise ca şi cum s-ar fi interesat de ceva aproape indiferent.

– Măi, se auzi o voce din rândul al doilea, hai s-o dăm în pizda mă-sii de treabă şi să ne ducem la culcare! Ce ne tot frecăm pe-aici? Ca nişte labagii? Eu oricum aveam de gând să las conteinerele deasupra mării, dacă vă interesează. Nu pot să-mi încarc sufletul cu aşa ceva. Linşaţi-mă, dacă vreţi!

La primele vorbe ale pilotului, Eden tresări; pentru o clipă, privirile lui exprimară energia. Apoi recăzu în starea de prostraţie de dinainte. Privi în sus, fără nici-un motiv aparent. Apoi se întoarse cu mişcări de om bătrân şi se îndepărtă. Herb se desprinse din rândurile piloţilor şi îl urmă. Auzindu-i paşii, Eden se întoarse şi îi făcu semn să rămână pe loc. Herb îl ascultă.

Grupul piloţilor se împrăştie. Părea că fiecare doreşte să rămână singur. Ion se apropie de marginea pistei şi privi îngândurat valurile mici, venite din întuneric. *Se pare că aici s-a încheiat acţiunea lui Adrian. Ciudat sfârşit! Aş putea prelua eu comanda, dar ştiu că n-o voi face. Lucrurile vor rămâne aşa cum sunt. Adrian nu va intra în istorie. Şi nici noi, cei de aici. Ne-au învins pentru totdeauna. De acum înainte, trebuie să aşteptăm o minune dumnezeiască.*

Se auzi zgomotul sec al unei împuşcături. Fără un cuvânt, piloţii părăsiră puntea de zbor. Se îndreptară spre cabina lui Adrian Eden. Acesta îşi trăsese un glonţ în inimă. Ochii lui albaştri erau îngheţaţi. Ion îi închise cu un gest neaşteptat de delicat.

– Dumnezeu să-l ierte! spuse Herb. *Până în ultimul moment a vrut să rămână un domn. Nu s-a sluţit, împuşcându-se în gură.*

– Să-l ierte Dumnezeu! murmurară ceilalţi.